

PNS - scénář

Petra:

Československé děti se radují z prvních Večerníčků, mládež z Kofoly a dospělí z prosazujícího se bigbeatu. Byla to éra džínů a dlouhých vlasů. V této době přišel na svět náš pamětník, Vítězslav Škorpil. Léta uvolnění byla násilně přerušena vpádem vojsk Varšavské smlouvy. Krátce na to nastoupil pan Škorpil na střední školu.

4:03

„Já jsem teda měl problémy ve škole především s dlouhýma vlasama, protože to nebylo jako je to dneska. Když si holky namalovaly oči nebo namalovaly pusu prostě, tak je poslali domů umejt a my kluci jsme měli dlouhé vlasy. Byl to věčný zápas s tou školou, někteří z nás si to obhájili a někteří prostě vyměkli a prostě si ty vlasy ostříhali.“

Linda:

Po maturitě absolvoval vojenskou službu a poté přijal místo hrobníka.

15:47 – 16:12

„Po vojně sem se sociálně vzbouřil. Samozřejmě, že nechci do kancelářského stavu, že se chci sblížit s dělnickou třídou, takže jsem si našel místo na hřbitově. Dělal jsem rok a půl hrobníka, to byla tehdy taková módoška v Karlových Varech mezi básníkama a intelektuálama, takže kdo nepracoval na

hřbitově, tak jako neví, co je život.“

Jirka:

Sňatek, založení rodiny ho přinutily přijmout práci účetního, kterou vykonává dodnes. V tomto období blíže poznával prostředí Undergroundu.

20:09 – 20:25

„Co to bylo být v Undergroundu – to znamenalo mít rád nějakou muziku, nějakým způsobem vypadat, nějakým způsobem žít a chodit na nějaký akce, poslouchat hudbu. Všechno to byly dost rizikový aktivity.“

Sebík:

K tomuto způsobu života patřilo i samizdatové šíření informací.

12:09 – 12:51

„V Karlových Varech v Ondřejský ulici bydleli známí, kam, když jsme přišel, tak jsem si vždy odnesl nějakou tiskovinu, nějaký časopis a měl jsem třeba 14 dní na to, abych to zase vrátil, protože potom byla velká poptávka mezi lidma a muselo to kolovat takže pokud se mi tam líbil třeba nějaký článek, rozhovor, cokoliv, tak jsem

musel vzít psací stroj, všechno opsat, udělalo se třeba 6 kopií a takhle se zase rozepisovaly a opisovaly tiskoviny, zkrátka se množily informace.“

Sebík:

V 80. letech prošel pan Škorpil několika nepříjemnými výsledky StB. Jak takový výslech probíhal?

8:03 – 8:33

„Velmi drsně, hodně podobně, jestli jste třeba viděli film Kolja. Jeden zlej, jeden hodnej, třeba můj první výslech trval asi 8 hodin a vždycky to bylo psychicky velmi náročný, protože člověk pochopitelně nechtěl nic říct. Aby jaksi nesdělaval informace, ale málokdo měl tu odvahu říct – podle paragrafu 110 odmítám vypovídat.“

Petra:

StB dobře věděla i o jeho účinkování v kapele a návštěvách nepovolených koncertů. Jednou provedla u pana Škorpila domovní prohlídku.

10:15 – 10:20 – 10:54 – 11:11

„Protože já jsem tam fotografoval a naivně teda, teda jako oni potřebovali ty fotografie, a když jsem řekl, že je nemám, tak mě rovnou naložili, jeli ke mně domů a prostě projeli mi byt a našli filmy.“

Linda:

Na porušování lidských práv chtěla upozornit i občanská iniciativa Charta 77.

Jirka:

Přestože považoval podepsání Charty za hrdinský čin, ještě se k němu neodvážil. S postupnou proměnou režimu se v roce 1989 pan Škorpil odhodlal k podpisu petice Několik vět a stál při zrodu Občanského fóra v Karlových Varech. Komunální politice se občas věnuje i v současnosti. Co by vzkázal naší generaci?

33:30 – 34:05 – 34:09

„Abyste teda opravdu si jako vážili demokracie a byli rádi že jí máte, protože my jsme si v tom komunismu mysleli, že to je napořád. Pro nás ten rok 89 byl naprostej zázrak.“

